

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Svk/42/2022
Identifikačné číslo spisu: 1021200033
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Anita Filová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1021200033.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne (sťažovateľka): Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby SR, so sídlom Námestie Slobody č. 6, 810 05 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovaného číslo: 19511/2020/OVOPP/58720 z 27. júla 2020, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 76S/46/2021-41 z 1. februára 2022, takto

rozhodol:

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Žiaden z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I. Konanie pred správnym súdom

1. Správnou žalobou z 30. decembra 2020, doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 13. januára 2021 sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti opatrenia žalovaného číslo: 19511/2020/OVOPP/58720 z 27. júla 2020 (ďalej len „napadnuté opatrenie“), ktorým bolo s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/2013 Z.z.“) postúpené odvolanie spoločnosti PROFINEX II, s.r.o. Okresnému úradu Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov (ďalej aj ako len „OÚ BB, odbor opravných prostriedkov“).

2. Z odôvodnenia napadnutého opatrenia vyplýva, že žalovaný má jednoznačne za to, že nie je príslušným odvolacím orgánom proti rozhodnutiu Okresného úradu v Banskej Bystrici, odboru výstavby a bytovej politiky a to s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 180/2013 Z.z., podľa ktorého okresný úrad v sídle kraja okrem pôsobnosti podľa odsekov 1, 5, 6 vykonáva v druhom stupni štátnu správu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje okresný úrad, ktorý má sídlo v jeho územnom obvode, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Záverom žalovaný vzhľadom na predchádzajúci postup Okresného úradu v Banskej Bystrici a to s poukazom na

ustanovenie § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“ alebo „zákon o slobode informácií“) poukázal na to, že uplynutím 15-dňovej lehoty od doručenia odvolania OÚ BB, odboru opravných prostriedkov bude ex lege vydané negatívne fiktívne rozhodnutie, ktorým sa odvolaniu žiadateľa nevyhoví s tým, že takéto negatívne rozhodnutie je preskúmateľné súdom.

3. Uznesením č.k. 6S/5/2021-18 z 22. apríla 2021 Krajský súd v Bratislave postúpil vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu vecne a miestne príslušnému.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako len „správny súd“ alebo „krajský súd“) uznesením č.k. 76S/46/2021-41 z 1. februára 2022 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. e/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) správnu žalobu odmietol.

5. Správny súd v odôvodnení skonštatoval, že v prejednávanej veci bol prokurátorom Generálnej prokuratúry SR podaný protest proti opatreniu žalovaného a tomuto protestu nebolo rozhodnutím ministra dopravy a výstavby SR č. 173/2020 zo 16. novembra 2020 vyhovie a preto boli splnené v tejto časti podmienky na podanie všeobecnej správnej žaloby.

6. Pred tým, ako správny súd pristúpil k meritórnemu prieskumu napadnutého opatrenia zaoberal sa posúdením otázky, či je napadnuté opatrenie žalovaného spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v intenciách ustanovenia § 7 SSP. Správny súd uzavrel, že napadnuté opatrenie žalovaného nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu, pretože ide o opatrenie procesnej povahy, ktoré nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania v zmysle § 7 písm. e) SSP. V tejto súvislosti dôvodil, že súdny prieskum rozhodnutí alebo opatrení, ktoré majú predbežnú, poriadkovú alebo procesnú povahu nepredstavujú výsledný akt určitého administratívneho konania, tieto nie sú absolútne vylúčené zo súdneho prieskumu, avšak predpokladom je, že rozhodnutiami alebo opatreniami predbežnej, poriadkovej alebo procesnej povahy bol spojený dosah na subjektívne práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby ako účastníka administratívneho konania. Rozhodnutia a opatrenia predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy sú také individuálne správne akty, ktoré predstavujú výsledok určitého procesného postupu orgánu verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sa nerieši podstata - meritum veci s tým, že ak takéto rozhodnutia alebo opatrenia nemajú za následok dosah na subjektívne práva fyzických alebo právnických osôb, ale môžu mať vplyv na zákonnosť výsledného individuálneho správneho aktu, ktorým sa administratívne konanie končí, možno nedostatky týchto rozhodnutí namietat v príslušných prostriedkoch právnej ochrany smerujúcich voči konečným individuálnym správnym aktom.

7. Vychádzajúc z predchádzajúceho bodu správny súd skonštatoval, že opatrenie žalovaného, ktorým postúpil odvolanie účastníka administratívneho konania - žiadateľa o informácie inému orgánu verejnej správy, do právomoci ktorého podľa žalovaného vybavenie odvolania patrí, je opatrením procesnej povahy, ktoré by nemalo dopad na subjektívne práva účastníka administratívneho konania (žadateľa o informáciu) a priestor pre vznesenie námietok voči takémuto postupu v rámci administratívneho konania je daný v rámci námietok prednesených v príslušnom prostriedku právnej ochrany podanému proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Súčasne poukázal na to, že pokiaľ by aj orgán verejnej správy, ktorému bolo napadnutým opatrením postúpené odvolanie na vybavenie aj rozhodol o podanom odvolaní, prípadne by v zmysle zákona o slobode informácií nastala domnienka, že došlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia, tak prípadné zrušenie napadnutého opatrenia by nebolo spôsobilé „zasiahnuť“ do rozhodnutia, ktorým sa administratívne konanie skončilo a aj prípadná nezákonnosť by nemohla byť takýmto postupom odstránená.

8. Správny súd sa vyjadril aj k označeniu Okresného úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov ako ďalšieho účastníka konania podľa § 32 ods. 3 SSP s tým, že tento subjekt nespĺňa definíciu ďalšieho účastníka konania v zmysle uvedeného ustanovenia.

9. Záverom správny súd skonštatoval, že neprihliada na oznámenie Krajskej prokuratúry Banská Bystrica z 22. júna 2021 o tom, že podľa § 46 ods. 3 a 8 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z.z.“) preberá príslušnosť v konaní a to s poukazom na ustanovenie § 80 ods. 1 CSP v spojení s § 25 SSP majú za to, že bolo potrebné, aby Generálna prokuratúra SR ako žalobkyňa oznámila správne mu súdu, že nastali také skutočnosti, ktoré mali za následok zmenu v subjekte žalobcu, na základe ktorých by správny súd ďalej ako so žalobkyňou mal konať s Krajskou prokuratúrou Banská Bystrica, avšak takýto procesný úkon zo strany žalobkyne realizovaný nebol.

II. Kasačná sťažnosť žalobkyne, vyjadrenie žalovaného

10. Žalobkyňa podala proti uzneseniu správneho súdu v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť vytykajúcu správne mu súdu nesprávne právne posúdenie veci [§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP]. Dôvodila, že nespochybňuje skutočnosť, že opatrenie o postúpení odvolania z orgánu, ktorý sa považuje za nepríslušný na jeho vybavenie na iný, podľa neho príslušný orgán, je vo všeobecnosti opatrením procesnej povahy, avšak dôvod odmietnutia správnej žaloby, že ide o opatrenie nepodliehajúce súdne mu prieskumu podľa § 7 písm. e/ SSP, nie je v tejto konkrétnej veci daný.

11. Poukázala na to, že dôvodom správnej žaloby a predtým protestu prokurátora bol nedostatok právomoci a vecnej príslušnosti Okresného úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov na vybavenie odvolania so záverom, že týmto orgánom je (má byť) žalovaný. Mala za to, že tento dôvod správnej žaloby spôsobuje dôsledok, že napadnuté opatrenie žalovaného nie je možné považovať „len“ za procesné (predbežné) opatrenie podľa § 7 písm. e/ SSP, ale ide vo svojej podstate o finálne opatrenie, ktorým predmetné odvolacie konanie objektívne skončilo. Preto nie je možné ani konštatovať, že nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

12. S odkazom na ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správne m konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) dôvodila ďalej, že toto ustanovenie zakotvuje najzákladnejší princíp, na ktorom je vybudovaná a o ktorý sa opiera celá sústava orgánov štátnej/verejnej správy, a to princíp legality, v zmysle ktorého, môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Teda inými slovami, žiadny orgán štátnej/verejnej správy nemôže konať, ak ho na konanie v takejto veci nezmočňuje zákon (existencia zákonnej pôsobnosti) a súčasne, ak mu zákon nedáva k dispozícii právne (procesné) prostriedky, ktorými môže zákonom zverené úlohy realizovať (existencia zákonnej právomoci).

13. Ďalej poukázala na to, že správny súd sa v uznesení (predovšetkým v bode 20) obmedzil len na všeobecnú argumentáciu k povahe postupujúceho opatrenia, ako nepodliehajúceho súdne mu prieskumu podľa § 7 písm. e) SSP, ale nezaoberal sa esenciálnou otázkou zákonnosti tohto opatrenia, ktorej posúdenie je k tomuto záveru a dôvodu odmietnutia správnej žaloby neoddeliteľné. Uviedla, že správna žaloba (a predtým protest prokurátora) nebola podaná v merite veci - k zákonnosti sprístupnenia resp. fikcie nesprístupnenia požadovanej informácie - ale výlučne z dôvodu, že ministerstvo napádaným opatrením nezákonne odmietlo svoju zákonnú kompetenciu a tým povinnosť rozhodnúť o podanom odvolaní. Teda odvolanie bolo postúpené na vybavenie správne mu orgánu, ktorý na jeho vybavenie nie je zákonne oprávnený.

14. Poukázala na to, že z vlastnej činnosti má vedomosť o tom, že Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov o postúpenom odvolaní nekonal a nevydal formálne rozhodnutie s tým, že podnet na podanie protestu prokurátora proti predmetné mu opatreniu žalovaného podal práve Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, ktorý tým neuznal svoju zákonnú kompetenciu odvolacieho orgánu a preto bol aj v správnej žalobe označený ako ďalší účastník konania.

15. Mala za to, že keďže Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov nie je príslušným odvolacím správne mu orgánom, táto jeho nečinnosť po postúpení odvolania nemôže založiť

fikciu potvrdzujúceho rozhodnutia podľa § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií, nakoľko túto fikciu môže založiť len nečinnosť príslušného odvolacieho orgánu, ktorým okresný úrad nie je s tým, že fikciu potvrdzujúceho rozhodnutia nie je možné pričleniť ani v nečinnosti žalovaného, nakoľko práve žalovaný toto odvolanie napadnutým opatrením postúpil Okresnému úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov.

16. Vychádzajúc z uvedeného mala za to, že správnu žalobou napadnuté opatrenie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Vo vzťahu k podmienke dotknutia práv alebo potenciality dotknutia práv (žadateľky o informáciu) napadnutým opatrením podľa § 3 ods. 1 písm. c/ SSP resp. podľa § 7 písm. e/ SSP považovala za potrebné uviesť, že naplnenie práva na informácie podľa čl. 26 Ústavy SR sa v prípade sprístupňovania informácií na žiadosť realizuje zákonným postupom podľa ustanovení zákona o slobode informácií, pričom tým, že o odvolaní účastníka (žadateľa o informáciu) proti fikcii rozhodnutia o nesprístupnení informácií nebolo zákonným spôsobom rozhodnuté na to oprávneným a príslušným odvolacím orgánom, a to ani fikciou potvrdzujúceho rozhodnutia, nebolo toto právo účastníka naplnené, čím je splnená podmienka dotknutia alebo potenciality dotknutia jeho práv, ako aj potencialita následku ujmy na jeho subjektívnych právach.

17. Mala za to, že správny súd bol povinný v intenciách žalobných bodov posúdiť zákonnosť napadnutého opatrenia žalovaného, teda sa vysporiadať s otázkou, ktorý orgán verejnej správy - žalovaný alebo Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov bol a je povinný o odvolaní rozhodnúť a teda rozsudkom správnej žalobe vyhovieť a podľa § 191 ods. 1 písm. c/, ods. 4 SSP napadnuté opatrenie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie alebo podľa § 190 SSP správnu žalobu zamietnuť. Preto uzavrela, že správny súd nepostupoval správne, keď napadnuté opatrenie vyhodnotil ako nespôsobilý predmet súdneho prieskumu podľa § 7 písm. e/ SSP a správnu žalobu uznesením odmietol ako neprípustnú podľa § 98 ods. 1 písm. g/ SSP, čo zakladá dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP.

18. K neprihliadnutiu na oznámenie Krajskej prokuratúry Banská Bystrica o prevzatí príslušnosti v konaní o správnej žalobe správnym súdom poukázala na to, že postúpenie tejto správnej žaloby Generálnou prokuratúrou SR na prevzatie príslušnosti na konanie prokurátorom Krajskej prokuratúry Banská Bystrica (na zastupovanie správnej žaloby pred súdom) bolo len reakciou na postúpenie veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici a nepredstavuje zmenu žalobcu, keďže nenastala žiadna právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná.

19. S poukazom na uvedené preto navrhla, aby kasačný súd podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil napadnuté uznesenie a veci vrátil správne súdu na ďalšie konanie.

20. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu a preto navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť postupom podľa § 461 SSP zamietol.

21. Vec bola predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky dňa 16. septembra 2022.

III. Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

23. Správny súd odmietnutie správnej žaloby založil na ustanovení § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. e/ SSP majú za to, že napadnuté opatrenie žalovaného nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu, pretože ide o opatrenie procesnej povahy, ktoré nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

24. Opatrením napadnutým správnu žalobou žalovaný s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 180/2013 Z.z. postúpil odvolanie spoločnosti PROFINEX II, s.r.o. Okresnému úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov ako orgánu príslušnému rozhodnúť o podanom odvolaní.

25. Pokiaľ ide o samotnú povahu napadnutého opatrenia Najvyšší správny súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom, že ide o opatrenie procesnej povahy nepodliehajúce súdnemu prieskumu a to s poukazom na ustanovenie § 7 písm. e/ Správneho súdneho poriadku. Napadnutým opatrením žalovaný postúpil odvolanie (podľa jeho názoru) príslušnému orgánu verejnej správy, do kompetencie ktorého patrí rozhodnúť o odvolaní podanom spoločnosťou PROFINEX II, s.r.o. Toto opatrenie tak nijakým spôsobom nebolo spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv spoločnosti PROFINEX II, s.r.o. a to z dôvodov uvedených v bodoch 26 až 34 tohto uznesenia. Na tomto mieste je potrebné ešte dodať, že kompetenčné výluky podľa § 7 SSP sa vzťahujú na predmet prieskumu (napadnutý správny akt), a ich aplikácia nie je ovplyvnená tým, kto je žalobcom, teda či ide o prokurátora alebo ešte o iného žalobcu.

26. Spoločnosť PROFINEX II, s.r.o., bude môcť rozhodnutie o odvolaní v administratívnom konaní v práve posudzovanej veci (ak bude vydané, čo však kasačný súd nepredpokladá, keďže Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov odmieta svoju kompetenciu rozhodnúť o podanom odvolaní) napadnúť správnu žalobou, pričom jej žalobným bodom bude môcť byť, s ohľadom na § 191 ods. 1 písm. b/ SSP, aj prípadná absencia právomoci na strane orgánu rozhodujúceho o odvolaní. Na absenciu právomoci na strane žalovaného orgánu verejnej správy musí mimo žalobných bodov prihliadať i správny súd, a to podľa § 134 ods. 2 písm. b/ SSP.

27. Najvyšší správny súd však ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa (sťažovateľka) sama v podanej kasačnej sťažnosti a predtým v správnej žalobe poukázala v danej veci na zásadnú skutočnosť a to, že žalovaný nezákonne odmietol svoju zákonnú kompetenciu rozhodnúť o podanom odvolaní (bod 13 tohto uznesenia). Rovnako dôvodila tým, že Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov nie je príslušným odvolacím správnym orgánom (bod 15 tohto uznesenia).

28. Z uvedeného v podstate, pre Najvyšší správny súd vyplýva, že sama žalobkyňa si uvedomovala, že medzi žalovaným a Okresným úradom Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov je sporná otázka právomoci rozhodovať o odvolaní podanom podľa zákona o slobode informácií.

29. Najvyšší správny súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť žalobkyne na ustanovenia § 412 a nasl. SSP upravujúce konanie o kompetenčnej žalobe, v rámci ktorého sa rozhoduje aj o zápornom kompetenčnom konflikte, ktorého podstata tkvie práve v tom, že konkrétne orgány verejnej správy súčasne popierajú svoju pôsobnosť tak, že žiadny z nich nechce vykonať v tej istej veci administratívne konanie vrátane odvolacieho konania. Vecne príslušný na toto konanie je s poukazom na ustanovenie § 11 písm. g/ SSP Najvyšší správny súd.

30. Uvedený záver skonštatoval Najvyšší správny súd v obdobnej veci už v uznesení sp.zn. 1Sžik/2/2020 zo 16. decembra 2021 a to v bode 34, z ktorého vyplýva, že: „Kasačný súd upozorňuje na to, že správna žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o proteste prokurátora nie je legitímnym nástrojom, prostredníctvom ktorého by si mohli ústredné orgány štátnej správy riešiť svoj negatívny kompetenčný konflikt vyplývajúci z rozhodnutia o proteste. Právnym prostriedkom riešenia takýchto konfliktov je totiž kompetenčná žaloba a konanie o nej upravené v šiestej hlave tretej časti SSP (§ 412 a nasl. SSP), v ktorom rozhoduje päťčlenný senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky [§ 11 písm. f/, § 21 písm. b/ SSP].“

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného by bolo preto vhodnejšie usmernenie prokurátora vo vzťahu k Okresnému úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov, že právnym prostriedkom akým si má tento orgán verejnej správy vyriešiť svoj kompetenčný konflikt so žalovaným má byť podanie kompetenčnej žaloby podľa § 412 a nasl. SSP na Najvyšší súd Slovenskej republiky (v súčasnosti na Najvyšší správny súd).

32. Preto pokiaľ Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov nesúhlasil (a prípadne stále nesúhlasí) s právnym názorom žalovaného ohľadom jeho kompetencie rozhodnúť o podanom odvolaní, mal (má) využiť postup podľa § 412 a nasl. SSP určený pre sporiace sa orgány verejnej správy a podať kompetenčnú žalobu, pričom v tomto konaní by za neho s poukazom na ustanovenie § 415 ods. 4 SSP konalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

33. Najvyšší správny súd na tomto mieste uvádza, že účelom kompetenčnej žaloby je práve vo vnútri verejnej správy umožniť právne záväzným, autoritatívnym spôsobom vyriešiť otázky právomoci na jednotlivých úsekoch výkonu verejnej správy, a neponechať tak vyriešenie tejto otázky na dohode či pasivite dotknutých orgánov verejnej správy, alebo prípadne na žalobnej aktivite iných subjektov. V konečnom dôsledku je účelom kompetenčnej žaloby zabrániť „ping-pongu“ medzi jednotlivými orgánmi verejnej správy, pretože v prípade negatívneho kompetenčného konfliktu už dva nesúhlasy s právomocou (pôvodného orgánu a orgánu, ktorému bola vec pôvodným orgánom postúpená) aktivujú legitímáciu ktoréhokoľvek z nich na podanie kompetenčnej žaloby podľa § 412 ods. 3 SSP. Sporiace sa orgány verejnej správy v právnom poriadku tak majú možnosť, súdnou cestou ustáliť, ktorý z nich má právomoc konať a rozhodovať v administratívnom konaní.

34. Najvyšší správny súd v konaní o kompetenčnej žalobe následne ešte môže identifikovať ďalší orgán, ktorý má podľa neho právomoc o veci konať (§ 415 ods. 3 SSP); orgány verejnej správy preto nemusia a v záujme rýchlosti a hospodárnosti konania ani nemajú vo viacerých kolách, takpovediac donekonečna, skúšať identifikovať kompetentný orgán verejnej správy. V tomto zmysle preto Najvyšší správny súd rozumie snahe žalobcu/sťažovateľa o efektívnosť konania o odvolaní v administratívnom konaní v práve posudzovanej veci.

35. S poukazom na vyššie prijatý záver, Najvyšší správny súd nepovažoval za potrebné reagovať na ďalšie sťažnostné námietky.

36. Vychádzajúc z vyššie uvedeného správny súd nepochybil, keď správnu žalobu postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. e/ SSP ako neprípustnú odmietol. Najvyššiemu správne súdu tak nezostalo nič iné, ako kasačnú sťažnosť žalobkyne, postupom podľa § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietnuť, z dôvodu správneho zistenia existencie kompetenčnej výluky konajúcim krajským súdom.

37. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd s poukazom na ustanovenie § 170 písm. c/ SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov kasačného konania, lebo konanie bolo začaté na základe žaloby prokurátora.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

